

[Hartvig Frisch.]

været rejst rundt omkring i Landet, blev fremført inden for Udvalget paa et saa sent Tidspunkt, at det allerede af den Grund var temmelig ugørligt at tage det op.

Jeg kan ogsaa udtale, at det var kun fra visse Sider, Spørgsmaalet blev fremført, og at der ikke paa nogen Maade kan siges at have været Stemning for det inden for Udvalget. Derimod rejstes der ganske naturligt i denne Forbindelse det Ønske fra de paagældendes Side, at man bad Justitsministeren om at afæske det staaende Retsplejeudvalg en Erklæring vedrørende dette Forhold. Herimod har det øvrige Udvalg ikke fundet noget at erindre, idet man selvfølgelig kun kan se med Velvilje paa, at en Ændring, der foreslaas, og som i øvrigt underbygges ved Argumenter, kan blive behandlet saa objektivt og saa indgaaende som muligt. Derimod har der ikke vist sig Indvendinger, og man har fra den Side, der ønskede at stille disse Ændringer, slaaet sig til Taals med, at Justitsministeren har erklæret sig villig til at høre det staaende Retsplejeudvalgs Udtalelse.

Jeg tror dermed, at jeg i Hovedtrækene har gjort Rede for den Betænkning, der her foreligger, og skal henstille til Tingets Medlemmer, da der er fuld Enighed i Udvalget, at man saa hurtigt som muligt vedtager Lovforslaget her ved anden Behandling og faar det gennemført derefter her i Folketinget.

Christensen (Høng): Da mit Partis Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, er forhindret i at være til Stede i Dag, skal jeg tillade mig paa mit Partis Vegne at gøre nogle faa Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, idet jeg i det hele ellers kan henholde mig til den af den ærede Ordfører (Hartvig Frisch) nu givne udførlige Redegørelse.

Hvad først angaar Lovforslagets oprindelige Del, Lovforslagets Kærne, som den ærede Ordfører kaldte den, det af Det konservative Folkeparti stillede Ændringsforslag til Retsplejelovens § 780, ser vi saaledes paa det, at Ændringen tilsigter en Tydeliggørelse af det, som vel ogsaa i Forvejen har faaet Udtryk i Loven, om end paa en mere indirekte Maade, nemlig at Fængsling kan anvendes, hvor grov Forbrydelse har fundet Sted, idet der her efter Sagens Beskaffenhed altid maa regnes med en Fare for, at de sigtede vil unddrage sig Straffens Fuldbrydelse ved Flugt. Men det har jo vist sig, at der er forekommet Tilfælde, hvor Doms- og Anklagemyndigheden har ment, at denne

Mulighed praktisk talt ikke har kunnet paaregnes, og at man saa har følt sig uden Hjemmel i Loven til fortsat Fængsling. Vi mener derfor, at en klar og positiv Lovhjemmel er at foretrække for det, vi hidtil har haft, som dog meget vel har været brugeligt, og vi mener, at det stillede Ændringsforslag, hvis Ordlyd er godkendt fra kompetent Side, er at betragte som et Fremskridt, og derfor slutter vi os til dette Ændringsforslag.

Endvidere er der foreslaaet, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, en Række formelle og redaktionelle Ændringer til Bestemmelser i Retsplejeloven. Disse rent lovtekniske Bestemmelser kan vi naturligvis tiltræde. Paa samme Maade stiller vi os til Ændringerne til Retsplejelovens § 15 om Indskrænkning af Fogdernes Antal ved Byretten i København, til § 103 om udvidet Møderet, ligeledes ved Byretten i København, for Politiaadvokaternes Fuldmægtige, til § 252 om Interventionsret for Forvaltningsmyndigheden og endelig til Ændringen til § 4, 4de Stykke, 2det Punktum, i Lov Nr. 209 af 23. Juli 1932 om Dommerfuldmægtigens Adgang til at erholde Landsretssagføreres beskikkelse uden forudgaaende aflagt Prøve. Disse Bestemmelser er ganske vist af et reelt Indhold, men ingen af Ændringerne er af principiel Betydning, og derfor har vi ogsaa uden Vanskelighed kunnet tiltræde dem.

Jeg skal ikke komme ind paa disse Ændringer, da den ærede Ordfører har omtalt dem, men jeg skal indskrænke mig til at gøre nogle Bemærkninger til det sidste af Ændringsforslagene, Ændringsforslaget til § 4 i Lov af 23. Juli 1932. Jeg kan dér sige, at det naturligvis ikke er af Frygt for, at de paagældende ikke skulde kunne bestaa Prøven, at Fuldmægtigforeningen har lagt saa stor Vægt paa at faa denne Ændring gennemført. Det, der ligger til Grund for Ønsket, er navnlig dette, at det for en Dommerfuldmægtig, der har etableret sig som Sagfører, kan paaregnes at vare maaske i mange Aar, før det lykkes ham, at faa tilvejebragt saadanne Sager, som egner sig til at anvendes som Prøvesager for Landsretten. Det er jo nemlig kun et Faatal af de Sager, en Sagfører faar til Behandling, der egner sig til en saadan Prøveprocedure.

Paa mit Partis Vegne kan jeg saaledes anbefale samtlige Ændringsforslag til Vedtagelse her i Tinget. Som det ogsaa blev berørt af den ærede Ordfører, og som det fremgaar af Betænkningen, har der ogsaa i Udvalget været forhandlet om Ændringer